

L A P P L I S A

Ett kortfilmsmanus av
Johannes Runeborg

© 1997

INT. Stuga

Svart.

Upptoning i ett suddigt töcken - som blir till ett ansikte. En kvinna med nedböjt huvud och slutna ögon.

Hon sitter på en stol, stadigt fastbunden vid stolsryggen med kraftiga rep.

Rummet runt henne är interiören i en stuga, men så mycket mer syns inte än väggen med sliten tapet, en bokhylla med ett fåtal böcker och en tavla som hänger på trekvarten i dunklet bakom henne.

Så vaknar kvinnan, blinkar till och tittar upp. Hon ser sig om, först oseende. Men snart dyker en rädsla upp i hennes ögon. Någon närmar sig henne utanför bild, långsamma steg av grova skor.

Så en mansröst.

Rösten

Det är den enda lösningen.

Hon måste dö...

En man kliver fram ur dunklet. Det enda vi ser är hans hand som ur läderjackan inre plockar fram en stor automat-pistol.

Kvinnan ser skräckslaget upp på mannen, runt i rummet och på pistolen.

Mannen gör mantelrörelse, osäkrar pistolen med ett ljudligt KLICK...

INT. Sovrum - morgon

...med ett ryck väcks kvinnan i sin säng.

Det första vi ser är hennes ögon som under några sekunder spärras upp, och hennes mun som formar ett tyst skrik. Hon är fortfarande kvar i drömmen.

Men snart lokaliserar hon sängen och rummet.

Hon slappnar av. Andas lugnare.

Hennes nattlinne klibbar av svett.

Kvinnan är runt de fyrtio. Ser trött ut, sliten.

Oansenlig och grå. En människa som slutat hoppas på att livet ska bjuda på några spännande överraskningar.

Nu börjar verkligheten komma till henne så smått. Långt bort, utanför fönstret, hörs staden vakna med glesa trafikljud.

Hjärnans maskineri kommer sakta igång bakom betraktande ögon. Hon ser upp i taket. På taklampan.

Från dess fot sträcker sig en smal spricka över takets puts, ut i något av rummets mörka hörn.

Kvinnan betraktar sprickan.

INT. Kontorsrum - dag

Ett diagram redovisar en statistisk kurva som diagonalt zick-zackar sig fram över en whiteboard-tavla.

Vid ett skrivbord bredvid tavlan står en storväxt, tunnhårig man med ryggen till och bökar med en bunt papper. På skrivbordet ligger även en flugsmälla som han plötsligt griper tag i och viftar till med i luften. Han grymtar missnöjt till innan han lägger ifrån sig den igen.

En fläkt på ett dokumentskåp vispar hjälpligt runt den tunga luften i rummet, och ovanför denna hänger en flugfångare full med flugor. Mannens vita skjorta stramar över skulder-bladen, och han har en bred fuktrand längs skjorttryggen.

Utanför bild öppnas en dörr, och mannen vänder sig mot den. Han har ett plufsigt, lite burdust drag över sig.

Mannen

Aah, Renata! Jag hade sökt dig, ja. Kom in.

Kvinnan från sovrummet, Renata, kommer in och stänger om sig. Hon är iklädd parkeringsvaktsuniform.

Mannen vid bordet är hennes chef.

Chefen

Slå dig ner.

Renata sätter sig på besöksstolen, medan chefen fortsätter med pappersbuntarna.

Hon hostar till. Chefen vänder sig mot henne, sätter sig på skrivbordets kant. Han granskar henne medan han tänker igenom det han ska säga.

Tystnaden gör Renata osäker.

Renata

Det är hemskt vad varmt det är.

Chefen nickar och fortsätter granska henne.

Renata

Det måste vara minst trettio grader.

Chefen

Vi har ett problem, Renata. Som jag hade tänkt be dig hjälpa mig med. Berit har ringt sig sjuk igen.

Renata

Nej!

Chefen

Tyvärr. Du blir tvungen att gå ensam idag igen. Jag har pratat med facket. Det är grönt därifrån. Dom ger dispens.

Chefen vänder sig bort från Renata, och börjar plocka med papperen på bordet. Så greppar han flugsmällan igen och daskar till i luften. Denna gång ler han.

Renata ser hjälplöst på honom.

Utan att tänka på det tar hon upp en penna ur sin väska och börjar bearbeta den med tummen.

Kli-klick. Kli-klick.

Renata

Men jag vill inte gå ensam. Det är... för jobbigt...

Chefen

Javisst... jag vet. Vi vill ju inte att ni ska gå ensamma. Det är vår policy. Men vad gör man?

Chefen vänder sig nu mot Renata igen. Lutar sig nästan över henne, får henne att känna sig liten. Han har en arrogant stil och gör inte mycket för att dölja sitt förakt för sin underordnade.

Chefen

Det jag vill att du ska göra för mig är att prata med Berit. Att du gör klart för henne att hon inte kan sjukskriva sig varenda gång hennes unge får nåt på dagis.

Han viftar med flugsmällan framför Renata.

Chefen

Hon måste förstå att vi inte kan ha folk anställda här som inte gör vad vi förväntar oss av dem...

Renata

Ska jag säga det till henne?!

Chefen

Ja. Det är ju du som drabbas. Det är ju du som får gå ensam på passet. Och ta emot all skit därute.

Renata

Men det är ju du som ska ordna avbytare.

Chefen

Renata... Jag har besparingskrav på mig. Du skulle bara veta...

Renata finner sig sitta och stirra in i fläktens vispande, vinande blad. En obruten, hypnotiserande, evig cirkel-rörelse.

Hon ser på chefen som förklarar något, men hon hör ingenting av det hans mun tuggar fram. Han skulle lika gärna kunna vara en fisk på land kippandes efter luft.

Kli-klick. Kli-klick.

Renata reser sig abrupt.

Renata

Jag tänker iallafall inte hota min arbetskamrat med att hon kan förlora jobbet om hon är hemma för sjukt barn. Det får du göra själv!

Chefen

Men... du behöver inte ta det så.
Lyssna nu på mig...

Renata

Det är... inte rättvist...

Hon vänder sig om och går mot dörren. Hon har fortfarande pennan i handen, och den lägger hon nu ner när hon lämnar rummet.

Chefen ser ilsket efter henne.

Det enda som låter i det lilla rummet är den vispande fläkten.

INT. Sovrum

Klick.

Klockradion på sängbordet slår över och visar på 06.30. En dammig 40-tals-schlager bryter tystnaden i rummet.

Renata betraktar de självlysande siffrorna, men hon kommer sig inte för att stänga av musiken.

På sängbordet bredvid klockradion står två fotografier.

Och på andra sidan sängbordet en säng, likadan som den Renata ligger i fast bäddad, orörd.

Hon ser på sängen ett ögonblick, för att sedan fokusera de två fotografierna.

Det ena föreställer en medelålders man med stramt leende. Det andra en ung flicka, kanske femton år, med en röd baseballkeps över det burriga håret.

EXT. Gata - dag

Hettan ligger dov mellan de höga husen.

Renata kommer sakta gående längs trottoaren, ömsom betraktande raderna av parkerade bilar, ömsom betraktande omgivningen.

Med något undantag är staden fullständigt folktom.

Sensommarhimlen är grå av moln, men gatan verkar vibrera av värmen. Som en kittel med lock, under vilket kokande vatten är på väg att explodera.

Människorna verkar hålla sig inomhus, som i väntan på att det stora ovädret ska bryta ut.

Renata tittar på de parkeringskvitton ägarna placerat innanför bilarnas vindrutor.

Hon betraktar sin klocka och ser att några gått ut. I en handikapp-ruta står en bil utan tillstånd.

Hon fiskar fram block och penna, och börjar fylla i sin första böteslapp för dagen, gatans namn, datum och tidpunkt, registreringsnummer och förseelse. Då hejdas hon av en röst från en port. Hon vänder sig om, och får se en krympling i rullstol. Han skjuts ut genom porten av en äldre kvinna.

Renata ser ett långt ögonblick på mannen. Så nickar hon stilla mot de två, och stryker lappen.

Hon ska gå vidare när hon hör en skolklocka ringa. På andra sidan gatan ligger en skola, och nu kommer en grupp barn och ungdomar utspringande.

Renata skiner upp. Bland ungdomarna ser hon en röd baseball-keps guppa fram. Det är flickan från fotografiet på sängbordet. Renatas dotter.

Renata går fram till den låga mur som avgränsar skolgården från trottoaren.

Renata (ropar)

Nadja! Hej!..

Dottern Nadja kommer fram, men verkar inte glad över att träffa sin mamma. Hon bär en t-tröja med ett obegripligt färgmönster, runt höfterna har hon knutit en rutig skjorta.

Hon ser sig över axeln.

Nadja

Gå din väg! Kom inte hit så där.

Hon börjar gå längs muren. Renata följer henne jämnsides på andra sidan muren längs trottoaren.

Renata

Jag tänkte att vi kunde gå
och fika nu när du har rast...

Nadja

Nej. jag tänker inte gå någonstans
med dig. Du skämmer ut mig. Mina
kompisar skrattar åt mig som har
en morsa som är lapplisa!

Renata

Men, jag...

Skolgården övergår i en basketplan som är inhängnad med ett grovt nätstängsel. Nadja går längs basket-planen och Renata på trottoaren. Stängslet hamnar mellan dem.

Nadja ser sig om.

Nadja

Åhnej, nu kommer dom. Försvinn
med dig. NU!..

Renata

Jag tänkte gå upp till pappa sen...

Men hon hinner inte få något svar.

Samtidigt som Nadjas kompisar närmar sig, dyker det bakom Renata upp en tvärlilskan bilägare. Denne är drygt trettio, klädd i mörkgrå kostym, solglasögon och har en femårig pojke i släptåg. Och han viftar med en böteslapp.

Bilägaren

Vad i HELVETE menar du med
detta? SJUHUNDRA KRONOR?!

Bakom sig hör Renata hur Nadjas kompisar kommer fram.

Kompis

Var det där din morsa?

Nadja

Nej. Nejdå. Den idiotiska lapp-
lisan undrade bara om jag kände
någon av dom som har bilar här.

Renata försöker se sig om, få ögonkontakt med Nadja.
Men hon störs av bilägaren som ilsket påkallar hennes uppmärksamhet.
Utan att hon märker det har hon börjat bearbeta pennan med tummen.
Kli-klick, kli-klick.

Hon ser på bilägaren som orerar och viftar med böteslappen, men hon hör inget ljud komma
över hans läppar. Hon ser istället tillbaka mot skolgården.
En bit bort leker en grupp barn någonting. De har bildat en liten cirkel, och en av flickorna pekar
runt på sina kamrater medan hon räknar en ramsa...

INT. Stuga

Renata befinner sig i stugan igen, sittandes på sin stol, bunden.
Med skräckslagen blick fokuserar hon mannen som med pistolen räknar en ramsa och ömsom pe-
kar på Renata, ömsom pekar på en bunden man på en stol bredvid Renata i vit skjorta och slips
som hamnat i oordning och strikta glasögon. Också han fixerar pistolpipans vandring med ögon
som speglar ren dödsskräck.

Under räknandet tar vi nu även in två andra män som befinner sig i stugan.

Den ene är stor och skallig, har flaskbottnar till glasögon och håller en halvfull säck. Den andre
har skinnrock, hästsvans och bolmar på en trubbig cigarill.

Båda två betraktar avvaktande räknandet och de två bundna på stolarna.

Så blir mannen i läderjackan klar med sin ramsa. Pistolpipan pekar på mannen i slips. Utan par-
don skjuts denne i bröstet. Renata blundar reflexmässigt ögonblicket innan blodet skvätter över
henne.

EXT. Skolgård - dag

Renata ser ner, då hon känner något mot sitt ben.
Bredvid henne på marken står bilägarens lille son, med en stor vattenpistol i näven som han spru-
tat ner Renata med. En vattenfläck breder sakta ut sig över hennes kjol.
Kli-klick. Kli-klick. Renata bearbetar frånvarande pennans tryck-knapp.
Bilägarens rödsvettiga ansikte bryts upp i ett elakt flin.

Pojken

Dumma tanten!

Bilägaren

Haha... Bra! Skjut henne,
Hugo! Hahaha...

Renata

Det där... var väl bra onödigt.

Hon torkar över kjolen med handen.
Bilägaren tar ett steg mot Renata med höjd böteslapp.

Bilägaren

Nejdu. Den här JÄVLA LAPPEN
är onödig.

Bilägaren skummar av ilska, det elaka leendet har försvunnit igen.

Bilägaren

Vet du inte VEM JAG ÄR?
Jag KRÄVER att du tar tillbaka
den här P-lappen, ANNARS SVARAR
JAG INTE FÖR FÖLJDERNA...

Renata kastar en blick över axeln. Ser Nadja det här?

Renata

Jag är hemskt ledsen, men jag
kan inte ta tillbaka den. Ni hade
er chans när jag gick...

Hon kommer inte längre. En rungande örfil har träffat henne över ansiktet med våldsam kraft och fått hennes huvud att svänga åt sidan. Bilägaren ser på henne med höjd hand och blossande, svettblänkande ansikte.

Renata vänder upp ansiktet mot honom med svart blick.

Plötsligt har stadens alla ljud tystnat.

Hon ser bilägarens mun röra sig, men hon hör ingen röst.

Hettan får allting runt henne att dallra.

Och allt går i slow-motion.

Hon ser sin egen hand träffa rakt över bilägarens kind.

Hon ser Nadja vända sig om och stirra på henne från andra sidan stängslet.

Själva stadens puls stannar upp och lyssnar till hennes hjärtslag.

Så tar allt fart igen.

Bilägaren som stirrar på henne.

Nadja som redan vänt bort huvudet och försvinner iväg i vimlet med sina vänner.

Renata huttrar till i den tryckande hettan, känner sig med ens vilsen - och rädd.

Bilägaren ser på henne en sekund, innan han finner sig.

Bilägaren (sakta)

Du slog mig inför min son.
Det här... ska din chef... få
höra om...

Han lyfter P-boten mot Renatas ansikte och skrynklar ihop den.

INT. Sjukhus - dag

Ett smörgåspapper skrynklas ihop och kastas i en papperskorg.

Renata befinner sig i en kal, steril sjukhussal.

Här är det svalt och skuggigt, en tillfällig fristad från hettan därute.

Hon börjar sakta äta på en sandwich. Klockan på väggen visar kvart över tolv, det är lunch.

I rummet står två sängar. Renata sitter på en stol vid den ena. I den andra, vid fönstret, ligger en äldre dam som har besök av en yngre kvinna. De två sitter och viskar och tittar då och då över axeln på Renata. Och på mannen i sängen vid

Renata. De två kvinnorna tisslar om något Renata inte kan uppfatta. Inte vill uppfatta.

Hon ser på mannen i sängen istället.

Mannen med det strama leendet vi känner igen från fotografiet på Renatas sängbord. Men nu ler han inte.

En rad pipande maskiner och monitorer med flimrande kurvor är kopplade till mannens kropp. Mannen själv verkar fullständigt livlös, de öppna ögonen visar inga tecken på liv alls. Här är det maskinerna som står för livet. Renata ser på honom, betraktar uppmärksamt hans ansikte.

En sjuksköterska kommer ljudlöst in i rummet, tar vassen som står på bordet vid sängen med en ensam död ros i. Försvinner lika ljudlöst ut igen.

Kvinnan vid sängen bredvid ser på Renata. Hennes ögon glänser febrigt. Kvinnans hår är slarvigt uppsatt, över panna och nacke hänger flottiga hårtestar. Så vänder kvinnan ögonen mot damen i sängen igen.

Vad hon inte märker, som Renata ser, är att en halvfull vattenkanna kommit för nära kanten på deras sängbordet. Och när kvinnan sträcker på sig för att ta en penna välter hela kannan över damen i sängen. Damen ger ifrån sig ett förvånat tjut.

Renata ser ner på sin make igen, tar en tugga till.

Men i takt med att sandwichen försvinner så slocknar hoppet i hennes ögon, och mörkret tar över igen.

Inte idag heller.

Renata

Det är varmt idag. Väldigt...

Jag var förbi Nadjas skola.

Hon... hon hälsar. Hon saknar

dig väldigt mycket...

Hennes röst ekar lite för mycket i det kala rummet för att hon ska vilja fortsätta prata. De två kvinnorna vänder sig om och ser uttryckslöst på henne.

Renata tar mannens ena hand i sin och håller den så, hårt. Hon lyfter den andra handen och stryker med den över sängens täcke och den slappa kroppen därunder.

INT. Sovrum

Renatas hand stryker försiktigt över den bäddade sängen bredvid henne. Hennes ögon är vända mot mannen på fotot, men blicken vilar långt långt bortom det.

Så samlar hon sig. Kastar en kort blick på klockradion som visar 06.31. Hon suckar.

Hon ser åter upp i taket. På taklampan - och den mörka sprickan som trevar sig över takputsens.

EXT. Gata - dag

Renata vandrar fram längs trottoaren. Betraktar husfasaden till det äldre hus hon passerar. Putsen har släppt på sina ställen, och sprickbildningar börjar uppträda här och där.

Det är vansinnigt varmt, och få människor syns ute.

Hon passerar en djuraffär, och stannar upp.

I skyltfönstret, bland akvarier och dammiga bitben, hänger en sliten trådbur i vilken det sitter en trött blekgul kanariefågel med utrymme som knappt räcker för att flaxa med vingarna i. Renata ser på den stackars fågeln, vänder om och fortsätter sin vandring längs trottoaren.

En bit fram får hon syn på en röd Citroen, parkerad på ett fullkomligt galet vis med halva framvagnen uppe på trottoaren.

Renata går fram till bilen. Där sitter en butter, stubbad man i trettiofemårsåldern iklädd läderjacka.

Renata

Ursäkta, men ni står felparkerad.

Jag måste be er flytta bilen till en

plats längre upp på gatan.

Läderjackan muttrar något, som Renata inte hör.

Renata

Jag måste be er flytta bilen nu.

Annars måste jag skriva en p-bot.

Läderjackan mumlar åter något ohörbart.

Renata suckar och plockar upp block och penna ur axelväskan.

Renata

Det är sista gången jag säger...

Hon avbryts av ett öronbedövande larm som skär sönder eftermiddagslugnet. Hon vänder sig om.

Där ligger en bank, och ut ur den kommer två maskerade män utspringande, släpandes på två tunga säckar och en banktjänsteman i vit skjorta, slips och strikta glasögon. Renata vänder huvudet mot mannen i Citroenen - och finner sig stirra rakt in i en pistolmynning.

Läderjackan knuffar upp baddörren och en sekund senare befinner sig Renata inne i bilen tillsammans med rånarna och bankmannen. Med en rivstart drar Citroenen iväg och lämnar ett dammoln hängandes över gatan.

INT. Stuga

Med en hostning som sprider en kraftig rökpuff runt honom stiger mannen med hästsvans och cig åt sidan.

Hästsvansen

Din dumma JÄVEL! Titta vad fan

du gjorde.

Kaos har för ett ögonblick utbrutit i stugans lilla rum. Mitt på golvet ligger den skjutne bankmannen död, fortfarande bunden vid sin stol. Bredvid honom sitter Renata på sin stol, för chockad för att kunna göra annat än stirra på den döde.

Runt dessa kretsar Läderjackan med rykande pistol, mannen med flaskbotten-glasögonen som lagt ifrån sig sin säck, samt Hästsvansen.

Denne pekar på sina kläder som blivit alldeles prickiga av bankmannens blod.

Hästsvansen

Inte HÄR INNE! DärUTE!
Se här på mina förstörda kläder.
Var ska jag få tag på nya här
ute i bushen?!

Mannen med flaskbottnarna travar nervöst omkring med svettglänsande panna. Han gestikulerar åt alla.

Flaskbottnarna

Jag tycker fortfarande att det
är onödigt att ha ihjäl dom.
Vi hinner hur långt som helst innan
dom... hon kommer loss. Inte en
chans att hon kan få polisen att
hitta oss. Förresten tror jag vi
kan ha bra nytta av henne också.
Våran biljett till friheten om polisen
strular.

Läderjackan ser på den döde, och på Renata. Han säger något på obegriplig rotväliska. Hästsvansen nickar. Flaskbottnarna tittar irriterat på de två.

Flaskbottnarna

Vafan SÄGER han?

Hästsvansen

Det är den enda lösningen.
Hon måste dö...

Läderjackan kliver fram mot Renata, som inte får fram ett ljud. Hon betraktar honom uttrycks-
löst.

Han höjer automatpistolen och gör mantelrörelse.

Så sänker han armen med det osäkrade vapnet.

Hästsvansen glider fram till Renata. Ser på henne med vass blick.

Flaskbottnarna ser avvaktande på.

Hästsvansen

Det är försent för något annat.
Och förresten... vem skulle sakna
en sketen lapplisa.

Han höjer handen och ger plötsligt Renata en hård örfil.

Hästsvansen

Alla vill döda en lapplisa. Men
för oss blir drömmen plötsligt sann.
Vem skulle sakna dig? Va!.. Ingen!
Du är ingenting! Du är KÖRD!

Han reser sig och viftar med tummen mot dörren.

Hästsvansen

Ta ut henne till brunnen.
Och gör det snyggt och ljudlöst.
Grannarna kan höra pistolen.

Flaskbottnarna ser sammanbitet på när de andra två lossar på bankmannen och släpar fram honom till dörren.

Renata ser ingenting. Hon kan inte ta sig för någonting, hon befinner sig på absoluta botten. Hon är alldeles vit av chocken och är oförmögen att tänka en enda tanke, oförmögen att planera en enda motaktion.

Faktum är - hon ska dö nu.

Läderjackan lossar hennes rep, och leder henne fram till ytterdörren, och ut.

EXT. Stuga - dag

Läderjackan börjar släpa på bankmannen, men upptäcker att han är för tung. Han tecknar åt Renata att ta ett grepp under den dödes andra arm.

Tillsammans bär de bankmannens döda kropp över gårdsplanen bort mot en gammal, halvt överväxt brunn.

Renata ser sig runt. Så känner hon något mot sin mage - axelväskan har dom låtit henne ha kvar. Hon ser upp, och så ner på väskan igen.

Bankmannen tynger över hennes rygg, hon sneglar för att se om Läderjackan ser på henne. Men han har samma sjå med tyngden.

Hon manövrerar omärkligt ner sin hand och öppnar väskans lock.

Nu har de kommit över gårdsplanen halvvägs mot brunnen, och de är tvungna att passera över ett litet igenvuxet dike.

Renata hör hur Läderjackan stönar när han balanserar med ena benet över diket.

Han är tvungen att ta hjälp med sin pistolhand för att klara bankmannens tyngd.

Hon ser med skräckslagen blick plötsligt sin chans, sin sista chans.

Renata stoppar ner handen i väskan, och greppar om det första som hennes fingrar finner - kulspetspennan.

Hon knuffar bankmannens kropp mot Läderjackan, som tappar balansen ett ögonblick.

Det räcker för att Renata ska orka lyfta armen och i en svepande båge hugga pennan i axeln på honom.

Denne snubblar till när han plötsligt känner hur en blodfläck sprider sig över jackan. Han tappar balansen av den plötsliga smärtan och faller med bankmannens kropp över sig, och tappar pistolen.

Han håller handen över axeln, grinar illa och glömmer för ett ögonblick bort situationen. Renata ser sin chans.

Hon kastar sig över pistolen.

Ovanför på himlen börjar det mullra bland molnen.

Ovädret har kommit.

INT. Stuga

Flaskbottnarna och Hästsvansen har börjat lägga upp pengarna från rånet i snygga högar om hundralappar och tusenlappar, när de hör det första pistolskottet utifrån.

De ser kort på varandra med rynkade pannor.
Så hör de ett skott till. Och ännu ett.
De ser på varandra igen, innan de återgår till pengarna.
Bakom sig hör de dörren öppnas.

Flaskbottnarna (över axeln)

INTE pistolen sa vi ju, grannarna...

Det blir hans sista ord.
I nästa ögonblick kastas han över bordet som av en hästspark med ett moln av sedlar och blod runt sig.
Hästsvansen vänder sig om mot dörren. Han är svettig i ansiktet. I dörröppningen står Renata, darrande, med rykande pistol i handen.
Hon kliver in i stugan, mot Hästsvansen som sakta trevar efter sitt pumpgevär på bordet. Men det är försvunnet, tillsammans med bordet som tippats över ända av Flaskbottnarna.
Renata tar ett par stapplande steg framåt. Så höjer hon pistolen framför sig, siktar på Hästsvansen, sluter ögonen och tömmer vapnet i blindo.
Hon ser inte upp förrän hon hör hur den tomma pistolen klickar.
Hon blir stående så flera sekunder, innan hon vänder sig om och går ut genom dörren.

EXT. Stuga - dag

Renata sätter sig ner mitt på gårdsplanen. Läger ifrån sig vapnet.
Ser på sina händer. Hennes kropp skakar okontrollerat.
Hon lägger sig ner, och håller armarna över bröstet.
Ser upp på himlen.
Så kommer gråten.
Och regnet.

E F T E R T E X T E R

INT. Sovrum - EPILOG

Renata ligger och ser upp i taket.
Hon rynkar pannan, när hon hör ett dovt muller någonstans långt bortifrån.
Så säger det KRAAK, när sprickan i taket plötsligt vidgas och blottar ett stort, oändligt mörker...